

นานาสาระ

ท่องเที่ยวกับวิชาการ

พิพัฒน์ คงทรัพย์ พ.บ.*

ข้าพเจ้ามีโอกาสดำเนินไปศึกษาเพิ่มเติมทางด้านการผ่าตัดจอบประสาทตาที่มลรัฐอิลลินอยด์ เมืองชิคาโก ประเทศสหรัฐอเมริกา พอมีประสบการณ์เล็ก ๆ น้อย ๆ มาเล่าให้ฟังพอสังเขป คงต้องบอกกันก่อนว่าไม่ได้มีความประสงค์จะมาเขียนโอ้อวดแต่ประการใด แต่เนื่องจากอาจารย์สุชาติตามต้นฉบับมา 5-6 ครั้ง ก็บอกไปว่าฉบับหน้าก็แล้วกัน คราวนี้ไม่ยอมให้เลื่อนแล้ว

การไปอเมริกาครั้งแรกเมื่อ 10 ปีเศษมาแล้ว สมัยตอนเป็นแพทย์ประจำบ้านไปประชุมประจำปีของวิทยาลัยจักษุแพทย์ของอเมริกา ตอนนั้นขั้นตอนการขอวีซ่าเข้าอเมริกาไม่ยุ่งยากเหมือนปัจจุบัน เริ่มจากภาควิชาทำหนังสือส่งตัวไปขอทำวีซ่า แล้วก็ไปสัมภาษณ์ที่สถานทูตอเมริกาประจำประเทศไทย พอไปถึงเจ้าหน้าที่ถาม 2-3 คำ แล้วก็บอกให้มารับวีซ่าอีก 7 วัน การไปอเมริกาครั้งนี้ค่อนข้างยุ่งยากเนื่องจาก ไปหลังจากเหตุการณ์ตึกเวิลด์เทรดถล่มจึงมีการเข้มงวดกับบุคคลที่จะเดินทางเข้าประเทศเป็นพิเศษ เป็นความผิดของข้าพเจ้าเองที่คิดว่าพอนำหนังสือส่งตัวจากต้นสังกัดแล้วไม่ต้องไปลงทะเบียนทางอินเทอร์เน็ตก่อน พอไปยื่นหนังสือขอวีซ่า เจ้าหน้าที่บอกต้องไปลงทะเบียนทางอินเทอร์เน็ตก่อนก็เลยเสียเวลาไปอีก 1 วัน ครั้นลงทะเบียนในอินเทอร์เน็ตปรากฏว่าได้วันสัมภาษณ์เดือนพฤศจิกายน เอ๊ะทำไมยังงี้ดีต้องเดินทาง 25 กันยายน 2550 แล้วนะ

ด้วยประเพณีไทยก็เลยคิดว่าจะใช้เส้นไครดีนะ นอนคิดอยู่ 1 คืนก็เลยโทรถามเจ้าหน้าที่สถานทูตตามเบอร์ที่แจ้งไว้ ปรากฏว่าโทรไม่ได้ครับ เพราะเป็นสายอัตโนมัติ... กรุณากด 0 กด 1 กด... แล้วก็รอสายในที่สุดก็ติดต่อเจ้าหน้าที่ไม่ได้ ข้าพเจ้ารู้สึกสิ้นหวังพอควร วันรุ่งขึ้นไม่รู้จะทำไงดี ก็เลยไปนั่งอ่าน website ของสถานทูตอเมริกาอีกครั้ง ปรากฏว่าเข้ามีช่องทางด่วนสำหรับผู้ที่มิเหตุผลจำเป็นจริง ๆ (เช่นข้าพเจ้า) สามารถเขียนจดหมายแจ้งเหตุผลความจำเป็นพร้อมหลักฐานถึงเอกอัครราชทูตอเมริกาประจำประเทศไทย แล้วรอผล 1 สัปดาห์ด้วยความกระวนกระวายใจว่าจะได้รับคิวเข้าสัมภาษณ์หรือไม่ 1 สัปดาห์ถัดมามีอีเมลล์แจ้งกลับมาให้มาสัมภาษณ์ได้ในวันที่ 20 กันยายน ซึ่งใกล้วันเดินทางมาก ในวันสัมภาษณ์ก็ไปตั้งแต่สถานทูตยังไม่เปิดนั่งรอสัมภาษณ์อยู่ 6 ชั่วโมงจนบ่าย 2 โมงแก่ ๆ หิวก็หิวแต่ไม่ได้เตรียมข้าวไปกิน นึกในใจว่าไม่อยากจะไปแล้วอเมริกา... พอได้เข้ารับการสัมภาษณ์ เจ้าหน้าที่ถามเพียงสองสามคำว่าเคยได้วีซ่าเข้าอเมริกาชนิด 10 ปีมาแล้วใช่ไหม ข้าพเจ้านึกในใจว่าจะต้องเจอคำถามอะไรจนเครียดไปเลยแห่ม! ให้เราพูดแค่คำเดียว “เยส” รอตั้ง 5 -6 ชั่วโมงสงสัยเขาจะเมื่อยแล้วเพราะสัมภาษณ์คนอื่นมาเกือบ 1 วันแล้ว จึงให้ผมตอบแค่คำเดียว ไม่สมศักดิ์ศรีเลย (เอ ! แต่ถ้าถามมากไปกว่านี้ก็อาจฟังไม่รู้เรื่องก็ได้นะ)

* ภาควิชาจักษุวิทยา โรงพยาบาลพระปกเกล้า จังหวัดจันทบุรี

การเดินทางโดยเที่ยวบินยูไนเต็ดแอร์ไลน์ชั้นประหยัด ซึ่งไม่ค่อยประหยัดเท่าไร เพราะค่าตัวราคาประมาณครึ่งแสน ถ้าไปอเมริกาปีละสองครั้งคงยากจนไปนาน แต่สายการบินนี้แม้ชั้นประหยัดแต่ก็มีจอมอนิเตอร์ให้ทุกที่นั่ง ผิดกับสายการบินไทยที่เราหลงชมตัวเองว่าเป็นสายการบินที่ดีที่สุดมานาน แต่ยังไม่มีการปรับปรุงการบริการให้ดีขึ้น จนทุกวันนี้สายการบินหลายสายในเอเชีย เช่น เจแปนแอร์ไลน์, สิงคโปร์แอร์ไลน์ เข้าเริ่มแข่งหน้าสายการบินของเราไปไกลโขแล้ว เพราะอะไร? ถ้าติดตาม อ่านข่าวหนังสือพิมพ์ก็จะรู้ว่าไม่มีเรื่องไม่ชอบมาพากลหลายเรื่องในการบินไทย ข้าพเจ้ายังวิจารณ์ไม่ได้มาก ประเดี๋ยวจะกลายเป็นคอลัมน์วิจารณ์การเมืองไป... นอนหลับแล้วตื่น ตื่นแล้วกิน กินแล้วนอน นอนแล้วเดิน ประมาณ 1 วัน ก็ถึงสนามบินโอแฮร์ เมืองชิคาโก ผ่านด่านตรวจคนเข้าเมืองประมาณ 1 ชั่วโมง ก็ออกมานอกสนามบินได้ ที่เมืองชิคาโกมีสนามบินนานาชาติอยู่สองสนามบิน คือโอแฮร์ซึ่งอยู่นอกเมืองไปประมาณ 20 กิโลเมตร และสนามบินมิดเวย์ซึ่งอยู่นอกเมืองเช่นกัน ทั้งสองสนามบินมีรถไฟฟ้าผ่านทั้งสองสนามบินจะเห็นได้ว่าเมืองใหญ่ ๆ เขาก็มีสนามบินนานาชาติสองแห่งได้ แต่ทำไมคนไทยมาฆัวแต่ทะเลาะกันว่าจะปิดดอนเมืองใช้สนามบินหนองงูเห่า เอ๊ย! สุวรรณภูมิอย่างเดียว ก็เปิดไปทั้งสองสนามบินไปเลย ทะเลาะกันอยู่ได้ นักการเมืองไทยนี่นักเรียน ม.6 ยังตอบได้เลย

ข้าพเจ้านั่งรถไฟฟ้าสายสีฟ้าจากสนามบินโอแฮร์

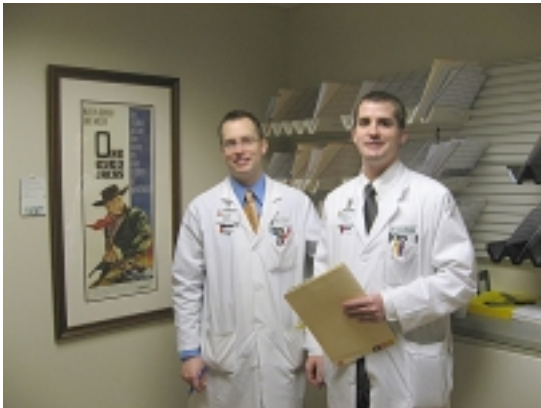

มุมหนึ่งในชิคาโก ที่เต็มไปด้วยตึกสูง

บนดิน มุดดิน ลอยฟ้า จนเวียนหัว เมื่อใกล้ถึงหอพักในเวลา 2 ทุ่มตามเวลาที่ท้องถิ่น แม้จะศึกษาแผนที่มาอย่างดีว่าต้องลงสถานีที่ใกล้ Rush University ที่สุดจึงจะใกล้หอพัก แต่ด้วยเวลามีค้ำและไม่เคยมาที่นี่มาก่อนจึงหลงทิศทาง เมืองชิคาโกได้ชื่อว่าเป็นเมืองที่ลมแรงมาก แม้อากาศจะหนาวอุณหภูมิประมาณ 50°F (ประมาณ 10°C) แต่ข้าพเจ้ารู้สึกร้อนอบอวลไม่ถูก เนื่องด้วยกระเป๋าสองใบใหญ่ ๆ เมื่อลงรถไฟแล้วก็ต้องลากกระเป๋าไปเรื่อย ๆ (ความจริง มีน้องเก่ง ช่วยลากอีกคน ต้องขอขอบคุณ มา ณ ที่นี้ด้วย) ตอนนี้นั่งถึงแท็กซี่ขึ้นมาให้หัวทันที แต่โซลไม่เข้าข้าง เนื่องจากสถานีอยู่ในเขตของมหาวิทยาลัย จึงไม่ค่อยมีแท็กซี่ผ่าน ความจริงแล้วจะเล่าให้ฟังทีหลังว่าการใช้บริการรถแท็กซี่ในอเมริกานั้น สะดวกสบายมาก ไม่มีหลงทางขอเพียงท่านมีบ้านเลขที่ที่แน่นอน (แต่ด้วยเงินทุนน้อยจึงเลือกไปรถไฟ) เอ๊ะ! แล้วจะถึงหอพักใหม่ในตอนี่เริ่มสับสนด้วยความที่เป็นคนไม่ค่อยมีสมาธิเท่าไร เดินไปเดินมาประมาณ 20 นาที (เดินนานไม่ได้เพราะเมืองนี้มีชาวอพยพที่ไม่ใช่ชาติพันธุ์เต็มเมืองไปหมด ข้าพเจ้าเหลือบไปเห็นนี่ว่าผีจากเมืองไทยตามมาหลอกหลอนทุกที) นึกได้ว่ามีเบอร์โทรศัพท์ของเจ้าของหอพักอยู่พอดี ซึ่งหล่อนกำลังรออยู่ว่าบ้านนี้คุณหมอนี้ไม่ยอมมาเสียที พอได้ยินเสียงโอดครวญของพวกเราซึ่งอาจฟังแล้วน่าสงสาร จึงยอมขับรถออกมารับ ขับรถประมาณ 200 เมตรก็ถึงหอพัก ด้วยความดีใจและแปลกใจ ระยะเวลาใกล้นิดเดียวทำไมเราใช้เวลาเดินทางนานจัง...ก็

ห้องผ่าตัดพร้อมเครื่องมือผ่าตัดจอบประสาทตาที่ทันสมัย(และพยาบาล หนึ่งท่าน)

แพทย์ประจำบ้านจักษุวิทยาซึ่งแต่งตัวเรียบร้อยมาก

อยากจะบอกว่าถ้าเราไม่คุ้นเคยกับเมืองนั้น ๆ ด้วยสัมภาระมากมาย ยอมเสียค่าแท็กซี่ดีกว่าครับ

เมืองมหาวิทยาลัย : Rush University เป็นมหาวิทยาลัยซึ่งมีชื่อเสียงแห่งหนึ่งในเขต Illinois Medical District ติดกับ University of Illinois at Chicago (UIC) และโรงพยาบาลศูนย์ประจำเมืองชิคาโก (Cook County Hospital) ซึ่งมีพื้นที่ใหญ่พอ ๆ กับจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยทีเดียว ภายในโรงพยาบาลมีศูนย์เฉพาะโรคต่าง ๆ เช่น โรคไต โรคหัวใจ โรคประสาททางจักษุวิทยา มีหน่วยโรคกระจกตาดำ (cornea), กล้ามเนื้อตา/ตาเข, หน่วยโรคประสาทตา (neuroophthalmology), ต้อหิน ฯลฯ และศูนย์โรคจอประสาทตา ซึ่งข้าพเจ้าจะไปเรียนรู้อีกครั้งนี้ ที่ Retina center แห่งนี้ มีหมอเฉพาะโรคจอประสาทตาประมาณ 12 คน ตรวจ

โรงพยาบาล Ingalls Memorial hospital

และรักษาเฉพาะโรคจอประสาทตาจริง ๆ รักษาทุกอย่างที่เกี่ยวกับจอประสาทตา โรคทางตาอื่นๆ ไม่เอาข้าพเจ้าโชคดีได้อยู่กับศาสตราจารย์ Kirk Packo และศาสตราจารย์ Surge de Bustros ซึ่งเป็นคนแก่ที่ยืนยันแข็งและใจดี ท่านตรวจคนไข้ตั้งแต่เช้า ตรวจคนไข้ประมาณ 25-30 คน ตรวจถึง 4-5 โมงเย็น ตอนแรกๆ ก็คิดว่าอาจารย์ตรวจซ้ำจริง ๆที่เมืองไทยข้าพเจ้าตรวจคนไข้วันละเป็นร้อยราย (ไฟส่อง มองหน้า สั่งยา) อยู่ไป 2-3 วัน ถึงได้รู้ว่า ตรวจแค่ 20 คน เราก็แยแล้ว เพราะการตรวจแต่ละราย มีการซักประวัติที่ละเอียดมาก มีประวัติทางตา ประวัติโรคทางกาย ประวัติครอบครัว ประวัติการใช้ยา ฯลฯ ตรวจร่างกายทางตา 2 หน้ากระดาด และตรวจโรคทางกายอีก 1 หน้ากระดาด ซึ่งเวชระเบียน

ห้องผ่าตัดใน Rush university, ศาสตราจารย์ Kirk Packo สมบูรณ์มาก ตรวจคนไข้เสร็จก็ต้องอธิบาย ๆๆ การอธิบายโรคให้คนอเมริกันไม่ต้องอธิบายมากอ้าว...ทำไมล่ะเรารู้มาว่าคนไข้ชาวอเมริกันซักถามละเอียดไม่ใช่เหรอเปล่าเลยครับ คนไข้ทุกคนที่ตรวจเป็นคนไข้ที่ต้องผ่านระบบนัด ประเภทที่จะนัดตรวจเมื่อไรก็ตรวจได้แบบเมืองไทยไม่มีครับ (ต้องพบแพทย์ทั่วไปก่อน) และคนไข้ที่มาพบแพทย์เขาจะศึกษาหาความรู้มาก่อนเป็นส่วนใหญ่รู้กระทั่งว่าโรคจอประสาทตาดอกต้องรักษาอย่างไร มีภาวะแทรกซ้อนอย่างไรบ้าง แพทย์อธิบายเพียงเล็กน้อยเขาก็เข้าใจดีแล้ว ผู้ป่วยเขารู้และยอมรับได้ หากเกิดภาวะแทรกซ้อน ตามที่ตำราเขียนไว้ เขาไม่ถือว่าหมอประมาทเลินเล่อ ส่วนในเมืองไทยเราแม้จะมีเขียน

ในตำราว่าเกิดภาวะแทรกซ้อนได้ ผู้ป่วยชาวไทยก็ยังคงคิดจะฟ้องหมอเรียกร้องค่าเสียหาย ถ้ารักษาคณใช้ตามมาตรฐานแล้วคนไข้ตาย เราก็ต้องระวังว่ากระทำการโดยประมาท เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย อาจต้องไปนอนห้องขังก่อน ให้ผู้สื่อข่าวถ่ายรูปก่อนแล้วค่อยออกมาสู่คดี ผมคิดว่าเมืองไทยเสี่ยงกว่าอเมริกาแล้วครับ ในวันที่อาจารย์ผ่าตัด บางวันผ่าตัดถึง 2 ทุ่ม ผู้ป่วยที่จะผ่าตัด ต้องเซ็นใบยินยอมทุกหัตถการ แยกกันเป็นรายการ ๑ ไป ถ้าเป็นบ้านเราเซ็นใบเดียวใช้ตั้งแต่ Admit จนถึง discharge ข้าพเจ้าเห็นว่าทำแบบเขาน่าจะดี ในโรงพยาบาลเอกชนบ้านเราก็เริ่มทำแบบนั้นแล้ว เช่นให้ยินยอมฉีดยาเข้าลูกตา ผ่าตัดต่อกระจก ผ่าตัดใส่ตังก็ต้องมีแยกเป็นแต่ละหัตถการไป ที่ต้องทำอะไรละเอียดรอบคอบเช่นนี้ เพื่อป้องกันตัวเองให้รอดจากการถูกฟ้อง ซึ่งพวกเราถูกขู่มามาก ว่าในต่างประเทศ มีการฟ้องร้องกันมาก แต่อาจารย์ของข้าพเจ้าบอกว่าการฟ้องร้องมีไม่มาก จะเกิดได้หากเราประมาท และไม่ทำตามมาตรฐาน ในอเมริกาถ้าหมอไม่ประมาท และรักษาถูกต้องจะไม่ติดคุกครับ แต่บ้านเราหมอรักษาถูกต้องแต่คนไข้ตายอาจติดคุกได้ ทำไม่จึงเป็นเช่นนั้น... หมอตรวจคนไข้ 30 ราย รายได้พอกินหรือ ที่นั่นทำไมหมอเขียนเวชระเบียนละเอียด เพราะรายได้จากการตรวจคนไข้ 1 วันนั้น มากพอที่จะอยู่เมืองไทยนานเป็นเดือน หมอที่นั่นถามข้าพเจ้าว่าได้เงินเดือนเท่าไร ข้าพเจ้าตอบว่า 20,000 บาทเศษ (60-70 เหรียญ) เขา

ใบเซ็นยินยอม ด้านบนขวาของเอกสารจะมีอุปกรณ์ประทับตราชื่อสกุล HN พยาบาล จะสบาย ไม่ต้องเขียนให้เมื่อยมือ

Irwin retina centerหนึ่งใน Illinois Retina Associates

ถามข้าพเจ้าเป็นครั้งที่สองว่าจริงหรือ ข้าพเจ้าไม่เชื่อว่าเป็นไปได้ อย่างไรก็ตามในเมืองไทยคนชอบคิดว่าหมอมีเงินมาก หมอรววยเงินที่ได้มาหมอมองต้องชวนชวรายให้ได้มาโดยใช้เวลานานออกราชการ จนไม่มีเวลาเป็นของตนเอง ...นี่ก็จะเลือกตั้งอีกแล้วแทบทุกพรรคการเมืองในนโยบายประชานิยม เช่น 30 บาท รักษาทุกโรค แต่ไม่มีพรรคการเมืองใดพูดเลยจะเพิ่มเงินให้แก่โรงพยาบาล เพิ่มเงินแก่นบุคลากรทางการแพทย์ พยาบาลและสาธารณสุข หลังเลือกตั้งแล้วคงต้องเหนื่อยกว่าเดิมนะพวกเราพยาบาลที่อเมริกา รายได้ดีมากและยังขาดแคลน รายได้เป็นรายชั่วโมง ประมาณ 25-40 เหรียญต่อชั่วโมง ต่อไปพยาบาลบ้านเราจะมากเกินไป เราต้องเพิ่มขีดความสามารถด้านภาษาอังกฤษ และพัฒนาความรู้ทางการแพทย์ให้เพิ่มสูงมากขึ้น และไปเป็นพยาบาลที่อเมริกาสัก 5-10 ปี เพื่อนำเงินตราเข้าประเทศไทย พยาบาลของเราเก่งแต่ภาษาอังกฤษสู้ฟิลิปปินส์ไม่ได้ พยาบาลไทยใน

อเมริกาจึงมีจำนวนน้อยกว่าชาวฟิลิปปินส์มาก ในห้องผ่าตัดนั้นทีมเล็กมาก (กรณีที่ไม่ดมยาสลบ) หมอหนึ่งพยาบาลหนึ่งผู้ช่วยหนึ่งคน ก็เปิดห้องผ่าตัดได้แล้ว ผมได้แนวคิดที่บ้านเรา ทีมผ่าตัดใหญ่เกินไป ถ้าผ่าตัดต่อกระจก พยาบาลหนึ่งผู้ช่วยหนึ่งคนก็เปิดห้องผ่าตัดได้แล้ว พูดย่างนี้พรั่งนี้หมอฟิพัฒนาเข้าห้องผ่าตัดไม่ได้แน่เลย ถูกพยาบาลทูปหัวเสียก่อน ผมหมายความว่าหากพยาบาลน้อยลงเพราะเขาไม่เพิ่มอัตราให้ สงสัยต่อไปคงต้องฝึกผู้ช่วยมาแทน ครับผม !

โรงพยาบาลดีเด่นของเมือง ... Illinois Retina Associates ที่ข้าพเจ้าได้ไปศึกษาทางจอประสาทตา นั้นเป็นกลุ่มแพทย์เฉพาะทาง ที่รวมกลุ่มกันขึ้นมา และมีผู้บริหารจัดการ โดยจะเข้าไปตั้ง Retina center ตามโรงพยาบาลต่าง ๆ ทั่วมลรัฐอิลลินอยส์ และทางเหนือของมลรัฐอินเดียน่า ซึ่งมีประมาณ 10 ศูนย์ โดยมี Rush University เป็นศูนย์กลาง และศูนย์รับคำปรึกษา (ในกรณีโรคยาก ๆ) แต่ละศูนย์จะมีหมอจอประสาทตา

หม้อน้ำที่อยู่ใน supply หลังห้องผ่าตัด พยาบาลสามารถนั่งเครื่องมือใช้ได้ทันที 1 ชั่วโมง

ประมาณ 3-5 คน ข้าพเจ้าจึงมีโอกาสได้ติดตามศาสตราจารย์ไปผ่าตัดตามโรงพยาบาลต่างๆ หลายแห่ง แต่ละโรงพยาบาลต้องพยายามสร้างชื่อเสียงในการบริการทางการแพทย์ เพื่อคนไข้จะได้เลือกใช้บริการมาก ๆ จะได้มีกำไรมาก ๆ (อ้าว...งั้นโรงพยาบาลก็เป็นธุรกิจสิครับ...ก็แน่นอน หลายโรงพยาบาลในเมืองไทยก็ทำแบบนี้แล้วครับ) แต่ละปีมีการจัดอันดับโรงพยาบาลดีเด่น 1-10 อันดับ Ingalls Hospital อยู่แถว ๆ Harvey ก็เป็นหนึ่งในโรงพยาบาลดีเด่นเหล่านั้น ไม่เพียงแต่โรงพยาบาลเท่านั้น หมอก็ถูกจัดอันดับเหมือนกันนะครับ แต่ละปีจะมีการเลือกหมอดีเด่นแห่งอเมริกา หมอมือหนึ่งมือสอง เอ๊ะ!! แล้วมีมือสาม...สี่...ห้า ไหมหนอ ท่านศาสตราจารย์ Kirk Packo ได้รับเลือกเป็น “The best doctor in America” ในปีที่ผ่านมา ด้วยวัยใกล้ 70 ปี แต่ท่านยังผ่าตัดตั้งแต่เช้ายันเย็น เหมือนหมอมัน ๆ เลยครับ ก็คงต้องยกนิ้วให้อาจารย์ ในอเมริกามีโรงพยาบาลที่เป็นเลิศในแต่ละด้าน มีแพทย์ที่เป็นเลิศหลายแห่ง ข้าพเจ้าจึงไม่แปลกใจเลยที่ท่านไม่คอนอเมริกาจึงเข้าถึงบริการทางการแพทย์ได้ดี คุณเชื่อไหมว่า แม้แต่โรงพยาบาลซานเมืองของชิคาโก (คล้ายๆ โรงพยาบาลชุมชนบ้านเรา) สามารถผ่าตัดเปลี่ยนหัวใจและหลอดเลือดได้เลย แต่ค่ารักษาพยาบาลแพงมากนะครับ... ถ้าต้องจ่ายเอง... คอนอเมริกาก็ต้องซื้อประกัน ไม่ว่าจะจากรัฐหรืออาจจะจากเอกชน ข้าพเจ้าก็อดภูมิใจไม่ได้ว่า ในเมืองไทยของเรา..นี่ดีหนักหนา ผ่าตัดหัวใจแค่ 30 บาทเอง.....แต่อาจทำได้ปีละไม่กี่คน ก็หวังว่าปีต่อ ๆ ไประบบเราดีขึ้น ผู้ป่วยคงเข้าถึงบริการมากขึ้น...แต่โรงพยาบาลคงขาดทุนสะสมมากขึ้นเช่นกัน

พบกันใหม่ฉบับหน้านะครับ

...จะพาไป Las Vegas